

ALLAH'A OĞUL İSNAD EDENLER*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak-Radyo dinleyenleri! Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Cenâb-ı Hak dünya ve ahiretin hayırlarına cümlemenizi erdirsin...

Tefsir sohbeti derslerimizde Bakara Sûre-i Şerifesi'nin 116 ve 117. ayetlerine vasıl olduk el-hamdü lillâh... 116 ve 117. ayetleri okuyorum. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ لَّهُ مَا فِي

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانِتُونَ

(البقرة: 116)

(Ve kâlüttehaze'llâhu veleden sübhânehû bel lehû mâ fi's-semâvâti ve'l-ardı küllün lehû kânitûn.) (Bakara, 2/116)

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا

فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(البقرة: 117)

(Bedîu's-semâvâti ve'l-ardı ve izâ kadâ emran feinnemâ yekülü lehû kün feyekûn.) (Bakara, 2/117) *Sadaka'llâhu'l-azîm.*

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Bu iki ayet-i kerime üzerinde bugünkü konuşmamız, sohbetimiz. Cenâb-ı Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri buyuruyor ki:

(*Ve kâlû*) “Birileri dediler.” Ne dediler?..
(*İttehaze’llàhu veleden*) “‘Allah oğul edildi, Allah’ın oğlu var!’ dediler. (*Sübhànehû*) Allah-u Teâlâ Hazretleri bu acaib, yanlıştır, kâfirâne, müşrikâne sözden münezzehtir, berîdir, uzaktır, yücedir. Yanlıştır, yok böyle bir şey... (*Bel lehû mâ fi’s-semâvâti ve’l-ard*) Aksine, semâlarda ve yerde ne kadar varlık varsa, hepsi onun yarattığı yaratıklardır. Hepsi onun malıdır, mülküdür, kuludur. (*Küllün lehû kânitûn*) Hepsi, bütün varlıklar ona mutîdirler, itâatkârdırlar, ibadet edicidirler. Ne derse, ona tâbîdirler, onun hükmündedirler, onun emrindedirler.” (Bakara, 2/116)

(*Bedîu’s-semâvâti ve’l-ard*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri göklerin ve yeryüzünün mübdiidir, yaratıcısıdır. Yoktan, emsalsiz yaratıcısıdır, yoktan var edicisidir. (*Ve izâ kadà emran*) Cenâb-ı Hak Teâlâ bir işe hükmettiği zaman, bir şeyin olmasına karar verdiği zaman; (*feinnemâ yekülû*) başka bir şey değil, sadece ona buyurur, (*kün*) ‘Ol!’ der; (*feyekûn.*) o ol dediği şey de, onun muradı üzere olur.” (Bakara, 2/117) buyuruyor, bu iki ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri...

a. Allah Oğul Edindi Diyenler

Bu ayet-i kerimeler, bu asırda yaşayan insanlar için son derece önemli bir konuyu içeriyorlar, ihtiva ediyorlar:

(*Ve kàlü'ttehadze'llàhu veleden*) “Allah oğul edindi, Allah'ın oğlu var!” dediler.” (Bakara, 2/116)

Kim bu diyenler?..

قَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ
النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ

(التوبة: ۳۰)

(*Kàleti'l-yehûdü uzeyrunni'bnü'llàh*) “Bir kere yahudiler, ‘Üzeyir Allah'ın oğludur’ dediler. (*Ve kàleti'n-nasàra'l- mesîhu'bnü'llàh*) Hristiyanlar da maalesef, ‘Mesîh (İsâ) Allah'ın oğludur’ dediler.” (Tevbe, 9/30) Onlar da, buna benzer yanlış inançlara saplandılar.

Başka?.. Mekke'nin müşrikleri, Arabistan'ın İslâm'dan önceki cahiliye itikadına batmış olan kâfir kavimleri de, melekleri Allah'ın kızları olarak düşünüyordı. “Melekler Allah'ın kızlarıdır.” diyorlardı.

Veled, çocuk demek, kız veya erkeğe şâmil. Demek ki, hristiyanlar Hazret-i İsâ'ya Allah'ın oğlu dediler; yanlış, onu reddediyor ayet-i kerime... Yahudiler, “Üzeyir Allah'ın oğludur.” dediler. “İşte Tevrat'ı ezberinden yazdı, olağanüstü haller gösterdi. Hafızası kuvvetli...” dediler. Olsun, hafızası kuvvetli insanlar olabilir. Bir de Mekke müşrikleri, “Melekler Allah'ın kızlarıdır.” dediler. Bu ayet-i kerime onların hepsine hitab ediyor, onların bâtıl itikadlarını reddediyor, hepsinin haksızlığını beyan ediyor.

Böyle dediler, “Allah’ın oğlu var, evlâdı var.” dediler. Evlât kelimesi Arapça’da çoğul ama, biz Türkçe’de tekil olarak kullanırız. Meselâ, karşımızdaki bir tek oğlumuz:

“—Evlâdım, gürültü yapma, uslu otur!” deriz.

Çocuğum mânâsına kullanırız, halbuki evlât çoğuldur. Biz yanlış olarak, çoğulu da tekil olarak kullanıyoruz.[Aslında tekili *veled*’dir.]

“Allah’ın evlâdı var.” dediler. Evlât deyince, kız erkek hepsine şâmil oluyor. Türkçe’de *veled* deyince, biraz da küfür mânâsına oluyor. Türkçe’nin inceliklerini de nazar-ı dikkate alarak meal vermek gerekirse: “Allah’ın evlâdı var, Allah evlât edindi.” dediler.

(*Sübhânehû*) cümlesi, masdarın mef’ulüne izafesiyle olan şeklidir. *Üsebbihu, sübhâna’llâh* demek. Yâni, “Allah-u Teâlâ Hazretleri’ni tesbih eylerim; ‘*Sübhâna’llâh... Sübhâna’llâh... Sübhâna’llâh...*’ derim. Hâşâ sümme hâşâ, hiç böyle şey olur mu?.. Ne kadar şaşılacak, ne kadar yanlış, ne kadar acâib, ne kadar ters söz!” mânâsına... “Cenâb-ı Hak, bu söylenen âdî, çirkin, yalan, yanlış, eğri sözlerin çok yücesinde, üstünde, ötesindedir. Yoktur böyle bir şey!..” demek. “Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle bir durumdan, evlât edinmiş olmaktan münezzehtir.” demek.

Bel, bil’akis mânâsına gelir Arapça’da bazı yerlerde; bazı yerlerde yahut mânâsına gelir. Ama burada bil’akis mânâsına, aksini ifade ediyor. (*Bel*) “Öyle değil, aksine, bil’akis, (*lehû mâ fi’s- semâvâti ve’l-ard*) göklerde

ve yeryüzünde ne kadar varlık varsa; küçük, büyük, görünen, görünmeyen, hissedilebilen, hissedilemeyen, aklî ne kadar varlık varsa hepsi onun yaratığıdır, onundur. Onun malıdır, onun mülkiyetindedir, onun elindedir. Mülk ü tasarrufu Cenâb-ı Hak'tadır her şeyin, hepsi onundur.”

(*Küllün lehû kànitûn*) “Bütün yaratıklar, canlısı, cansızsı, hepsi ona mutî haldedir, itaatkârdır. Hepsi ona münkaddır, ne derse onu yapar. Onun dediği olur, başkası olmaz.”

Şimdi düşünelim ki, Yirminci Yüzyıl'dayız. Kâinatı inceliyoruz, uzaya füze gönderiyoruz. Aya insan gönderdik; oradan bazı kaya parçaları, nümûneler aldık, dünyaya getirdik. İnsanoğlu bunları başardı. Bu uçsuz bucaksız kâinat hakkında bilgisi eskilerden daha fazla... Yıldızları. Güneş Sistemi'ni biliyoruz. Güneş Sistemi'nin kâinattaki yerinin ne kadar küçük olduğunu, hepsini biliyoruz.

Bu yüce, muazzam kâinatın var oluşu hakkında insanlar, fizikçiler, alimler düşünüyorlar. Yâni hiç Yirminci Yüzyıl'ın ilmine, irfanına, bilimsel seviyesine yakışır mı Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin oğlu var demek?.. Biyoloji ilmine, canlılar ilmine yakışır mı?..

Bir kere bir canlı niye tenâsül ediyor, yâni niye çoğalıyor?.. Nesli devam etsin diye... Bir kere Cenâb-ı Hakk'ın şerîki, nazîri yok... Hristiyanlara göre de bir sürü Hazret-i İsâ, torun İsâ, torunun torunu İsâ, yâni tenâsül yok ki!..

Varlıklar, cinslerini devam ettirmek için tenâküh ve tenâsül ediyorlar; yâni birleşip nesil üretiyorlar. Cenâb-ı Hak yerin göğün Hâlik'ı... Onun birleşmesi, onun evlâdı olması son derece saçma, son derece yanlış! Son derece akıl, mantık, ilim, irfan dışı bir şey!.. Ama Yirminci Yüzyıl'da dünyadaki insanların sayımları yapıldığı zaman, çok büyük çoğunluğu hâlâ bu itikadın üzerinde ve hâlâ bu sözler söyleniyor... Hâlâ bu itikada göre insanlar ömürlerini geçiriyor, dünyalarını, ahiretlerini mahvediyorlar; kendilerini cehennem odunu yapıyorlar. Çok korkunç sözler söylüyorlar.

Bunun yanlışlığı bütün peygamberler tarafından ifade edilmiştir. Hazret-i Adem ilk insan; yahudiler de kabul ediyor, hristiyanlar da kabul ediyor. İnanıyorlar, Adem AS hakkında bizim gibi inançları var. Peki o zaman Hazret-i İisâ yoktu, Hazret-i Adem vardı.

Adem AS'dan sonra, öbür peygamberleri düşünelim: Nuh AS, İbrâhim AS... Onları da biliyorlar, onları da kabul ediyorlar. Nuh Tufanı'nı biliyorlar. O zaman da Hazret-i İisâ yoktu. Hazret-i İisâ'ya tapınmak yoktu, haça tapınmak yoktu. Hristiyanların bugünkü şeylerinin hiç birisi yoktu. Binâen aleyh, oradan bile, gerisi olmamasından, kâinatın başlangıcından sonuna kadar devam eden bir kalıcı sağlam itikad olmadığı kesin olarak çıkıyor ortaya...

Sonra, Cenâb-ı Hak Teâlâ Hazretleri, evlâdı olacak olsa, nasıl evlât sahibi olacak?.. Allah-u Teâlâ Hazretleri evlât edinmedi, çünkü eşi yok! Eşi, evlenmesi yok ki, oradan bir evlât hasıl olsun... Başka varlıklar eşleniyorlar, tenâküh oluyor, eşlenme, evlenme oluyor, evlenmeden tenâsül oluyor. Neslin devamı, bekâsı için, Cenâb-ı Hak varlıkları yeryüzünde dilediği kadar devam ettirmek için böyle bir kurala bağlamış. Birbirleriyle birleşmek sûretiyle, nesillere sahip oluyorlar.

Başka türlü çoğalmalar da var: Bir hücre ikiye bölünüyor, o da tekrar bölünüyor... Mitoz çoğalma, amitoz çoğalma, kitapların yazdığı şeyler. Cenâb-ı Hak ikiye bölünse, ondan sonra o ikiye bölünse, o ikiye bölünse... Böyle bir şeyi kabul ediyorlar mı?.. Hayır, o da yok...

Eşi mi var?.. Eşi varsa, bu taraftaki Cenâb-ı Hak ise, o eşi ne?.. Eşi insansa, Cenâb-ı Hak insanla nasıl oluyor?.. Yâni nereden baksan, bu itikadın bilimle, akılla, mantıkla uyuşan bir yönü yok...

Bütün dinler, Allah'ın birliğini, (*Lâ ilâhe illa'llâh*) Allah'tan başka ilah olmadığını, yerin göğün hâlikı, sahibi olduğunu bildirme amacını taşımışlardır. Peygamberlerin hepsinin söylediği budur. İbrâhim AS'ın, Nuh AS'ın kavimleriyle mücadelesi buydu. Mûsâ AS'ın Firavun'la mücadelesi buydu. Bir insan olan Firavun kalkıp da, "Ben tanrıyım, Mısır'ın tanrısıyım!" dedi diye Mûsâ AS onunla mücadele etti. Bunlar gayet kesin...

Bütün bunlara rağmen, “O değil ama, bu!” demek yakışır mı?.. Hiç yakışmayan bir şey... 20. Yüzyıl’da artık bunun bitmesi lâzım! Onun için, “2000 yılı Tevhid Yılı olacak; 2000 yılıyla başlayacak olan 21. Asır Tevhid Asrı olacak; üçüncü bin yıl Tevhid Binyılı olacak, bu yanlış inançlar bitecek!” diye, sizi bu konuda çalışmaya teşvik ediyoruz.

b. Allah’ın Birliği

Başka ayet-i kerimelerde de bu yanlışlığın düzeltilmesi çok kuvvetle, çok ısrarla Cenâb-ı Hak tarafından beyan edilmiştir. Şimdi o ayetleri ve hadis-i şerifleri okuyacağız.

Buyuruyor ki Cenâb-ı Hak:

أَنِّي يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةً وَخَلَقَ
كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

(الأنعام: ١٠١)

(*Ennâ yekûnü lehû veledün*) “Nasıl onun evlât edinmesi olsun, evlâdı olsun ki, (*ve lem tekün lehû sâhibeh*) onun eşi, zevcesi, hanımı olmadı ki... (*Ve haleka külle şey’in*) O her şeyi yarattı, (*ve hüve bi-küllü şey’in alîm*) ve her şeyi hakkıyla bilicidir.” (En’am, 6/101)

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا
إِذَا تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ

الأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا

(ريم: ۸۸-۹۰)

(*Ve kàlü'ttehaze'r-rahmânü veledâ. Lekad ci'tüm şey'en iddâ. Tekâdü's-semâvâtü yetefattarne minhü ve tenşakku'l-ardu ve tehirru'l-cibâlü heddâ.*) (Meryem, 19/88-90)

Burada çok hiddetli ve şiddetli bir şekilde Cenâb-ı Hak, bu hususun yanlışlığını beyan buyuruyor. Mealini kısaca verelim:

(*Ve kàlü'ttehaze'r-rahmânü veledâ*) “Bu insanların bir kısımları, işte saydığımız hristiyanlar, yahudiler, müşrikler, ‘Rahman evlât edindi’ dediler. (*Lekad ci'tüm şey'en iddâ*) Ey böyle diyenler, siz çok çirkin bir söz söylediniz. Çok müthiş bir söz, çok korkunç bir söz söylediniz.

Öyle bir çirkin söz söylediniz ki, (*Tekâdü's-semâvâtü yetefattarne minhü*) bu sözün çirkinliğinden, korkunçluğundan, müthişliğinden, Allah'ın rızasına aykırılığundan, Allah'ın gazabını, azabını çekmesinin düşüncesinden, neredeyse semâlar yarılacak, (*ve tenşakku'l-ard*) ve yeryüzü çatlayacak... O kadar çirkin bir söz.

(*Ve tehirru'l-cibâlü heddâ*) Ve dağlar parça parça parçalanıp yerlere düşecek. Böyle bir söz... Küçük bir söz değil, basit bir söz değil, çok korkunç bir söz.”

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا إِنْ كُلُّ مَنْ
فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا

(مریم: ۹۲-۹۳)

(*Ve mâ yenbağî li'r-rahmâni en yettahize veledâ*) “Niye gereksin Rahmân’a evlât edinmek? Yâni ne sebep var, ne ihtiyaç var, niçin?.. Hiç öyle bir şey gerekmez. (*In küllü men fi’s-semâvâti ve’l- ardi illâ âti’r-rahmâni abdâ.*) Yeryüzündeki ve göklerdeki her şey, ancak Cenâb-ı Hakk’ın kuludur. Ona kul olarak huzuruna gelecekler. Hepsini Cenâb-ı Hak biliyor, hepsinin sayısını biliyor, hepsinin haline âşinâ... Ve hepsinin durumlarını ahirette hesaba çekecek.” (Meryem, 19/92-93)

Başka ayet-i kerimeler bu hususta:

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

(الإخلاص: ۱-۴)

(*Kul hüva’llàhu ehad. Allàhu’s-samed. Lem yelid ve lem yûled. Ve lem yekün lehû küfüven ehad.*) (İhlâs, 112/1-4)

İhlâs Sûresi çok sevaplı, çok önemli hakîkatleri bildirdiği için, okuyanına sülüs-ü Kur’an kadar, üçte bir Kur’an kadar sevap kazandıran bir sûre:

(*Kul hüva'llàhu ehad.*) “De ki o Allah bir tektir. Hiç bir yönden şerîki nazîri yoktur. Hiç bir şekilde başka birlere de benzemez. Bir tektir, biricik tektir. (*Allàhu's-samed.*) Bütün mahlûkatın ihtiyacını gideren, dilediğini veren, hayatının devamını sağlayan, bütün ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarının karşılandığı dergâhın sahibi olan Allah'tır. (*Lem yelid*) Kendisi doğurmadı, evlât dünyaya getirmedir. (*Ve lem yûled.*) Kendisi dünyaya başkası tarafından, bir anne baba tarafından getirilmiş de değildir.”

(*Ve lem yekün lehû küfüven ehad.*) “Hiç bir varlık da ona eş ve denk olamaz.” Çünkü o yaratandır, her şeye kâdirdir, her şeyi bilir. Öteki mahlûkat da hiç bir şeye kâdir değildir. Allah verdiği imkânlar kadar biraz hareket eder. Ama ondan sonra, Allah-u Teâlâ Hazretleri dilediği zaman yığılır kalır, yok olur gider.

Onun için, çok önemli olan bu hususu, aklımıza en kuvvetli şekilde yerleştirmeliyiz, gönlümüzün semâsına nakşetmeliyiz. *Lâ ilâhe illa'llâh* tüm gönlümüzü, içimizi doldurmalı ve Allah'ın birliğini çok kuvvetli öğrenmeliyiz.

Gerçek tasavvufun amacı da, Allah'ın birliğinin en derin mânâsıyla, —yalnız dudaklarda değil de, kafada değil de— gönlün derinliklerine kadar, iliklerine kadar insanın tüm vücuduna, tüm zerrelerine işlemesini sağlamaktır. Öyle o inanca sahip olacak ki, ölümün sıkıntıları bastırıldığı zaman bile, her türlü ızdırab içinde bile, her hücresi “*Lâ ilâhe illa'llâh*” diyecek.

Yâni, hiç bir olay, hiç bir basınç, hiç bir üzüntü, hiç bir hastalık, tehlike o inancı bastırmayacak gibi, içine *Lâ ilâhe illa'llâh* işlenecek.

Onun için, bazı sûfîler kendilerine Nakşî diyorlar. Yâni, o “*Lâ ilâhe illa'llâh*”ı içine iyice nakşetmek... Kitâbeye nakşetmek gibi, asırlar boyu hiç bozulmayacak şekilde, sağlam şekilde kitabeler yazılıyor; onun gibi nakşetmek... Çok önemli.

c. Kulun Allah'ı Yalanlaması ve Söğmesi

Bu hususta ayet-i kerimeler çok. Hadis-i şeriflere geçelim. Ebû Hüreyre RA'dan Buhârî'nin rivayet ettiği bir hadis-i kudsîyi, size nakledeyim bu münâsebetle:¹

يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى كَذَّبَنِي ابْنُ آدَمَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ

أَنْ يُكَذِّبَنِي وَشَتَمَنِي وَمَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ

يَشْتُمَنِي فَأَمَّا تَكْذِيبُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ لَنْ يُعِيدَ

نِي كَمَا بَدَأَنِي وَلَيْسَ أَوَّلُ الْخَلْقِ بِأَهْوَنَ عَلَيَّ

مِنْ إِعَادَتِهِ وَأَمَّا شَتْمُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ

اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا وَأَنَا اللَّهُ أَحَدُ الصَّمَدِ لَمْ

أَلِدْ وَلَمْ أُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لِي كُفُوًا أَحَدٌ

(خ. ن. حم. حب. عن أبي هريرة)

(*Yekûlu'llàhu teâlâ*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki” diyor Peygamber Efendimiz. Hadis-i kudsî, yâni Allah'ın kendisine bildirdiğini, buyurduğunu bize naklediyor. Ne buyuruyor Cenâb-ı Mevlâmız:

(*Kezzebenî'bnü âdem, ve mâ yenbağî lehû en yükezzibenî; ve şetemenî, ve mâ yenbağî lehû en yeştümenî. Feemmâ tekzîbühû iyyâye fekavlühû len yuîdenî kemâ bedenî, ve leyse evvelü'l-halkı bi-ehvene aleyye min iâdetihî. Ve emmâ şetmühû iyyâye, fekavlühû ittehaza'llàhu veledâ. Ve ene'llàhu'l-ehadü's-samed, lem elid ve lem ûled, ve lem yekün lî küfüven ehad.*) Sadaka rasûlü'llâh.

Bu mühim, muazzam hadisin mânâsını verelim: Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurmuş ki, Peygamber Efendimiz bildirsün diye; Peygamber Efendimiz de bize bildirmiş ki:

(*Kezzebenî ibnü âdem*) “Hazret-i Adem'in evlâtları olan şu insanlar, Ademoğlu, insanoğlu, beni yalanladı.” Yâni, “Yapamazsın, yalan söylüyorsun, yanlış...” gibi itiraz etti, yalanladı. (*Ve mâ yenbağî lehû en yükezzibenî*) Halbuki bir kula, Ademoğluna beni yalanlamak, bana karşı çıkmak, inanmamak yakışmazdı.

---

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1903, no:4690; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.112, no:2078; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.350, no:8595; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.500, no:267; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.666, no:2205; Ebû Hüreyre RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1629, no:4212; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.308, no:10751; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.139, no:2941; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.412, no:38913.

(*Ve ŧetemenî*) Ve bana bir de küfretti, ağır söz söyledi. (*Ve mâ yenbağî lehû en yeŧtümenî*) Halbuki Ademoğluna, kul olmak hasebiyle yaradanı olan Mevlâsına böyle ağır söz söylemek, küfretmek, ağız bozmak hiç yakışmazdı, yapmamalıydı.

(*Feemmâ tekzibühû iyyâye*) Beni yalanlaması, ‘Yalan söylüyorsun, doğru değil, olmaz böyle şey!’ diye itiraz etmesi hususu... O nedir? (*Fekavlühû len yuîdenî kemâ bedeenî*) ‘Allah ahirette insanları tekrar diriltmeyecek. Allah beni ilk önce yarattığı gibi, öldükten sonra tekrar yaratmayacak... Toprak olacağız, öldükten sonra dirilmek yok!’ diye, öldükten sonra dirilmeyi inkâr etmesi.”

Allah dirilteceğim buyuruyor, olacak buyuruyor, “İnsanlar öldükten sonra dirilecek!” buyuruyor. (*Ve’l-ba’sü ba’de’l-mevti hakkun*) “Öldükten sonra dirilmek haktır.” Ama bazıları da çıkıyor, olmaz böyle şey diyor.

Kemiği eline alıyor, Peygamber Efendimiz’in karşısına dikiliyor ukalâ olarak, müşrik olarak. Kemiği eliyle, parmaklarıyla ufalıyor. Diyor ki: “—Bu kemikler kum parçaları gibi ufacık ufacık ufalanmış, çürümüş hale gelmişken, bunu mu Allah tekrar diriltecek?..”

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ

بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

(يس: ٧١)

(Kul yuhyîhe'llezî enşeehâ evvele merreh)
“Evet, bunu ilk yaratan Mevlâ yine diriltecek.
(Ve hüve bi-küllî halkın alîm.) Her tür yaratmaya o hakkıyla vâkıftır, kâdirdir, her çeşit yaratmayı bilir.” (Yâsin, 36/79)

Yoktan da yaratır; var olan varlıklardan da başka bir varlık yaratır. Birleştirir, çıkarır, büyütür, bir tohumdan ağacı meydana getirir. Yoktan da yaratır, böyle de yaratır. Öldükten sonra, her şey toz gibi, kum gibi olduktan sonra da yine yaratır. “Her şeye kâdirdir, her çeşit yaratmayı bilir.” buyuruyor.

“Bir kere bu olmaz demesi, yâni ahirete inanmaması, öldükten sonra dirilmeye inanmaması; ben olacak diyorum, sanki bana yalan söylüyorsun demiş gibidir.” diyor.

Bu ahirete inanmamak çok korkunç bir yanlışlık, çok büyük bir küstahlık oluyor. Cenâb-ı Hak, dirilteceğim diyor. “Hem dirilteceğim, hem hesap soracağım. Mahkeme-i kübrâda hepinize bu dünyada yaptıklarınızın hesabını soracağım!” diyor.

Kesin ahiret var, mahkeme-i kübrâ var. İnsanlar öldükten sonra dirilecek, hesaba çekilecek. Bu dünyadaki icraat, faaliyet, iyilikler, kötülükler hepsi yazılıyor. Ahirette hepsinin hesabı olacak. Zerre kadar hayrın mükâfâtı, zerre kadar şerrin cezası olacak.

Bunlar kesin, İslâm bildiriyor bunları...

“—Pekiye öteki dinler?..”

Öteki dinlerde bu inançlar aslında vardı ama, sonra saptırılmış, te'vil edilmiş. Te'vil çok korkunç bir mekanizma, te'vil ede ede çıktığından çıkartıyorlar.

Bazıları diyor ki:

“—Cennet de, cehennem de bu dünyada...”

Yalan, yanlış! O da Allah'ı yalanlamak gibi bir ters söz... Hayır, bu dünyadan sonra, bu hayattan sonra, öldükten sonra dirilecek. Cennet ve cehennem orada, ebedî saadet orada, ebediyyen azab görmek de orada...

Olmadık bir şeyi, ileride ocak bir şeyi, burada hayır diyorlar, inkâr ediyorlar. Bu Cenâb-ı Hakk'a tekzib demektir, yalanlamak demektir. Bunu yapmaması lâzımdı buyuruyor Cenâb-ı Hak... Çok mühim bir hadis-i şerif.

(*Ve emmâ şetmühû iyyâye*) “Bana küfretmesi, bana ağız bozması, şetmetmesi...” Şeteme, ağzına galiz sözler alarak karşı tarafa hakâretâmiz laflar yağdırmak, söğmek demek. Böyle şetmetmesi nedir?.. (*Fekavlühû ittehaza'llâhu veledâ.*) “‘Allah evlât edindi.’ demesidir. ‘Falanca Allah’ın oğludur, filânca Allah’ın oğludur. Şu varlıklar Allah’ın kızlarıdır.’ demesidir. İşte bu da Allah’a söğmektir.”

Allah CC böyle buyuruyor, bunun derhal bırakılması lâzım! “—Peki, yâni bunu hristiyanların içinde anlayanları yok mu?..”

Anlayanları da var. Uniteryanlar, yâni Allah'ın birliğini anlamış olanları var. İşte tarihin verdiği alışkanlıkla akıp gidiyor, devam ediyor.

O akıntının içinden kendisini çekip de, gerçeği Allah'ın istediği şekilde, "Tamam, böyle yâ Rabbi!" deyip kabul edenler kurtuluyor. Etmeyenler helâk oluyor.

İşte "Allah evlât edindi" demek, Allah'a sögmektir. Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki: (*Ve ene'llâhu'l-ehad*) "Ben bir tek Allah'ım!" Yâni oğul, kız, hanım, baba ve sâiresi olmayan, şerîki nazîri olmayan Allah'ım. (*Es-samed*) "Samedim." Yâni, her türlü varlık varlığını benden alıyor, ihtiyacını benden karşılıyor, ben sağlıyorum. Ben olmasam, ben vermesem o şeyi, yok olacaklar.

(*Lem yelid ve lem yûled, ve lem yekûn lehû küfüven ehad.*) "Doğurmayan, doğmayan, eşi benzeri olmayan, hiç bir şeyin ona denk olamadığı, samed olan, ehad olan Allah'ım ben. Evlât edindi demek, bana sögmek demektir." buyuruyor, aziz ve muhterem kardeşlerim!

(*Küllün lehû kânitûn*) "Yerdeki gökteki bütün varlıklar... Yerde ne var: Bütün çeşitleriyle madenler, canlılar, bitkiler, böcekler, mikroplar... Gökte ne var: Oksijen, azot, bunların atomları, atomların elektronları ve sâireleri... Ne varsa hepsi Allah'a itaat eder."

Kânitûn, ism-i fâil sîgasının çoğuludur. *Kanete-kunût*, te ile yazılır. İtaat demektir. (*Küllü harfin mine'l-kur'ani yüzkeru fîhi'l- kunût*) "Kunût kelimesi geçen her ayette, bu kelime, (*fehüve tâatü*) Allah'a itaat etmek, mutî olmak, asî olmamak, buyruğunu yapmak, aynen istediği şekilde hareket etmek demektir." *Tı* ile olursa mânâ değişir, ümit kesmek mânâsına gelir.

d. Yoktan Yaratan Allah'tır.

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا
فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(البقرة: ١١٧)

(*Bedîu's-semâvâti ve'l-ardı ve izâ kadà emran feinnemâ yekülü lehû kün feyekûn.*) (Bakara, 2/117)

(*Bedîu's-semâvâti ve'l-ard*) *Bedî'* faîl vezninde, *mübdi'* demek. *Ebdea-yübdîu-ibdâen*; bir şeyi, herhangi bir varlığı halk etmek demek ama, (*alâ gayri misâlin sebeka*) daha önce ortada olan bir modele, bir misâle bakarak değil, ilk olarak halk etmek demek.

Ressam, çiçekleri karşısına alıyor, ona bakarak bir çiçek resmi yapıyor, vazo resmi yapıyor. Bu değil... Misâli, emsâli, örneği, nümûnesi, modeli olmadan, daha evveli olmadan, bir şeyi ilk defa yapmak, ortaya çıkarmak demek.

Cenâb-ı Hak hâliktir, yeri göğü halk etmiştir. Ama bazı varlıkları evveli olmadan, modeli olmadan, *mübdi'*dir, öyle halk etmiştir. Semâları ve yeri yoktan var etmiştir, benzeri olmayan bir nizamı koymuştur.

Şu yeryüzünün işleyişine bakın!.. Şu mevsimlere bakın, şu geceye gündüze bakın!.. Şu yağmurların gökten yağışına bakın!.. Şu yerden otların bitişine bakın!.. Otların, ağaçların köklerinden suyu almasını düşünün!

Onun köklenmesini düşünün, yapraklanmasını düşünün!

Yaprağın suyu aldıktan sonra, bir kimya fabrikası gibi, kimya laboratuvarı gibi çalıştığını; meyvaların tadlarını, renklerini meydana getirdiğini; ağacın büyüyen öbür taraflarının malzemesini hazırladığını düşünün!..

Şu eşsiz kâinâtın, emsalsiz güzelliklerinin; her bir varlığın ve bütünün işleyişindeki ustalığın, san'atın, mükemmelliğin hayrânı olmamak mümkün değil...

Her şey o kadar güzel ki... Hattâ bir sivrisineğin kanadı ne kadar güzeldir. Sivrisineğin küçüklüğüne rağmen o akli neresinde?.. Bir mikrobun koca bir insanı alt edip yıkması, öldürmesi ne kadar ilginç bir olay... Nereye baksan, her şey hayret edilip, hayran kalınacak nitelikte...

İşte yeri göğü böyle yaratan, modelsiz, örneksiz, eşsiz olarak kendisi bularak, ortaya koyarak yaratan Cenâb-ı Allah'tır.

(*Ve izâ kadâ emran*) *Emr*, Arapça'da iki mânâyâ geliyor başlıca: Bir, buyruk demek. Bunun çoğulu *evâmir* geliyor. Evâmir- i ilâhiyye, ilâhî buyruklar. "Emrediyorum, şunu şöyle yap!" yâni, "Ben buyuruyorum, şunu şöyle yap!" demek. Arapça'da emir bir bu mânâyâ gelir. Bir de bundan ayrı bir mânâsı var, iş, husus demek. Bunun çoğulu da ümûr gelir, yâni işler, hususlar... Umûr-u dîniyye; dînî işler, dînî hususlar... Umûr-u dünyeviyye, dünyevî hususlar...

(*Ve izâ kadà emran*) “Bir işin, bir hususun olmasına hükmettiği zaman Cenâb-ı Hak, dilediği zaman...” Diliyor, ilâhî iradesiyle bu böyle olsun diye karar veriyor. Olmasını istediği zaman, oldurmak onun için zor değildir. (*Feinnemâ*) “Sadece...” *Innemâ*, edat-ı tahsistir. Başka bir şeye hacet yok, yardıma, desteğe, şerike, ortağa ihtiyacı yok. (*Yekûlü lehû kün*) “Ona, o şeye ol der, (*feyekûn*) o şey de olur.”

Kün, *kâne-yekûnü*’den emirdir, ol demek. “Ol!” demesiyle o şey olur.

Ol dedi bir kerre, var oldu cihan, Olma derse, mahvolur ol dem hemân.

“Olma!” derse, veya “Yok ol!” derse, yok olur. “Defol!” derse, defolur. “Müslüman ol!” derse, müslüman olur. Dilerse, cümle cihan halkı müslüman olur. Nasıl olur?.. Delilleri gösterir, esbâbını ihsân eder, dilerse müslüman eder.

İmtihan ediyor, herkesi serbest bırakıyor. Kendisi seçecek, kararını verecek. Es’ad Coşan’ı radyoda konuşturuyor. Ötekisine de kulağıyla dinlettiriyor. Kararı kendisi verecek. Aklını kullanacak, zorlayacak kendisini, menfaati bir kenara bırakacak, Allah’ın rızasını düşünecek.

“—Ben Allah’a söğmeyeyim, Allah’ın kızdığı işi yapmayayım.

Hak yola gireyim, doğru bulayım!” diyecek.

e. Hazret-i İsbâ'nın Mjdesi

Hazret-i İsbâ mı dedi, "Beni evlât edinin!" diye?.. Hâşâ, sümme hâşâ... Geçtiğimiz tefsir derslerinde de zaman zaman söyledik, ileride de gelecek. Allah-u Teâlâ Hazretleri Hazret-i İsbâ'ya, "İnsanlara söyle, seni tanrı edinsinler!" demedi. Allah Őirki emretmedi.

Hazret-i İsbâ da insanlara, "Beni tanrı edinin!" demedi. "Benim çarmıha gerilmiş Őeklimi yapın, heykelimi yapın!" demedi. Çünkü peygamberlerin hepsi, Allah'a ibadet etmeğe çağırılmışlardır. Hazret-i İsbâ da aynı Şeye çağırılmıştır. Romalıları putperestlikten kurtarmağa çalışmıştır

Romalılar heykel yapmakta çok usta idiler. Çeşit çeşit heykeller yapıyorlardı. Romanın ve Yunanın eski dinlerinde çeşitli tanrıları düşünüyorlardı, heykellerini yapıyorlardı, onlara tapınıyorlardı. Apollo mâbedi, Zeus mabedi, aşk tanrısı, harp tanrısı... Bir sürü efsane, saçma hikâye ve masal... Onların hepsinin yanlış olduğunu anlatmaya geldi Hazret-i İsbâ...

Bir Şeye daha geldi: "Benden sonra ahir zaman peygamberi Muhammed-i Mustafâ gelecek. Evsâfı Şu olacak, mmeti Şöyle olacak. Şu hususları anlatacaklar." diye ana özelliklerini bildirmeğe geldi, mjdelemeğe geldi.

Onun için, İncil kelimesinin aslı *Evangelos*, müjde demek. Neyi müjdeledi Hazret-i İsbâ AS?..

Peygamber SAS Efendimiz Muhammed-i Mustafâ'yı, Ebü'l-Kàsım Muhammed ibn-i Abdullah ibn-i Abdü'l-Muttalib'i müjdeledi. Ahir zaman peygamberinin geleceğini; o geldiği zaman kendisine bağlı insanların, kendisini seven insanların, o gelen ahir zaman peygamberine tâbî olmalarını öğütledi. Ne dedi:

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا
لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ
يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

(الصّف: ٦)

(*Yâ benî isrâîle innî rasûlü'llâhi ileyküm*)
“Ey çevremdeki İsrâiloğulları!” dedi. Çünkü yahudilerin sonuncu peygamberiydi Hazret-i İsâ. Yahudiler kabul etmiyor, itiraz ediyor ama, o diyarda o kavme gönderilmiş bir peygamberdi.

“Ey İsrâiloğulları! Ben size Allah’ın gönderdiği elçisiyim, peygamberim! (*Musaddikan limâ beyne yedeyye mine't-tevrâti*) Tevrat'ta Mûsâ AS'ın sizlere bildirdiği ilâhî gerçekleri, hakîkatleri, hükümleri tasdik ediciyim. Onları inkâr etmiyorum. Hazret-i Mûsâ, Allah’ın benim gibi bir peygamberidir. Onun getirdiği kitap, Tevrât Allah’ın vahyidir. Onları tasdik ediciyim.”

(*Ve mübeşşiren bi-rasûlin ye'tî min ba'dî*)
“Benden sonra da gelecek olan bir mübarek peygamberin müjdecisiyim.” Eskilerin tasdikçisi, yeninin müjdecisiyim. (*İsmühû ahmed*) “Onun ismi Ahmed olacak.” dedi. (Saf, 61/6)

Yâni, *Paraklit* dedikleri... İncil'in aslı yok, tercümeleri var. Bu yüzden nice piskopos, nice papaz, nice hristiyan müslüman olmuş. Müslüman olduktan sonra kitaplar yazmışlar.

Benim meselâ, profesörlükte incelediğim, fakülteye sunduğum çalışmamda, İbrâhim-i Müteferrika... *Müteferrika*, sarayda böyle teknik işleri yapma mesleği demek. İbrâhim-i Müteferrika, sarayın teknisyeni demek aslında. Müteferrikalıktan da daha yüksek mevkilere çıkmış, çünkü matbaa vs. hizmetler yapmış. Osmanlıda ilkönce, çok mühim eserler neşretmiş matbaada... Her birisi çok kıymetli. Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın...

İbrâhim-i Müteferrika kimdi?.. Bir kitap yazdı, *Risâle-i İslâmiye* diye. Romanya'nın Kolojvar şehrinde doğma, Romanyalı, papazlık tahsili yapmış, papaz olmuş bir hristiyan idi. Sonradan İncil'i inceleyince, eski kitapları inceleyince, İslâm'ın hak din olduğunu anladı, müslüman oldu. Romanya'dan İslâm diyarına kendi isteğiyle geldi, sarayın hizmetine girdi, İslâm halifelerinin hizmetine girdi ve müslümanların dünyayı tanımaları için, yükselmeleri için, ilerlemeleri için çeşitli güzel çalışmalar yaptı. Yâni çağına göre çok ileri çalışmalar yaptı.

Sonra bir de kitap yazdı, *Risâle-i İslâmiye...* *Risâle-i İslâmiye* nedir?.. Kendisinin niçin hristiyanlığı bırakıp da müslüman olduğunu kendi eliyle yazdığı, anlattığı eseri... Ben onun için, bu eser çok önemli diye, bu eserin Türkçe'sini neşrettim, yayınlandı.

Ama başkaları bunu saklamak için, hatta İbrâhim-i Müteferrika'nın hayatını *Belleten*'de filân yazmış olan papazlar, bu gerçeği saklamak için, "İslâm üzerine bir kitap yazmıştır." deyip geçiştiriyorlardı, saklıyorlardı. Neden?.. Hristiyanların müslüman olmasından korktukları için... Kendilerinin yanlışlığını o kitapta söylüyor diye... Hristiyanların yolunun yanlış olduğunu söylüyor diye, saptırıyorlar, gerçeği anlatmıyorlar. Ben o gerçeği ortaya çıkarttım, o kitabı neşrettim.

Risâle-i İslâmiye nedir?.. Bir papazın, papaz olarak yetişmiş bir kimsenin, incelemesinin sonunda müslüman olmasının sebeplerini anlatan bir kitap... İncil'de ve hristiyanlıkta, ahir zaman peygamberine tâbî olmayı anlatan ayetleri topladığı bir kitap. Çok önemli... Okumanızı tavsiye ederim. Ben önemli olduğu için neşrettim.

Ayrıca benim çok beğendiğim bir başka eser var, sevgili izleyiciler ve dinleyiciler! Abdü'l-mesih isminde bir büyük hristiyan alimi... Abdü'l-mesih ne demek?.. Mesih'in, yâni İsa'nın kulu demek. İsâ'yı tanrı olarak kabul ediyordu ilk başta, hristiyanlık devresinde... Abdullah demiyor da, Abdü'l-mesih, İsa'nın kulu diyordu.

Ama iki tane doktora yaptı. Cambridge’da doktora yaptı, Roma’da doktora yaptı. Çeşitli hristiyanlık konularında derinleşti. Vatikan’a gitti, İran’da bulundu, üniversitelerde hocalık yaptı. İnceledi, inceledi, ondan sonra müslüman oldu.

Kendisi çok dil biliyordu. Yunanca, Latince, Arapça, Farsça, Türkçe, İngilizce, İtalyanca, Fransızca... Her şeyi biliyordu. Çok büyük bir alim, çok sevdiğim bir kimse... Bir kitap yazdı, İncil ve sâlip üzerine; eski harflerle de basıldı bu kitap.

Müslüman olunca, önce ismini değiştirdi. *Abdü’l-mesih* ismini bıraktı, *Abdü’l-ehad Dâvud* ismini aldı. Bir tek olan Allah’ın kulu... Yâni Hazret-i İsâ’nın Allah’ın oğlu olmadığını anlayınca, *Abdü’l-mesih*’i bıraktı; *Abdü’l-ehad*, bir olan Allah’ın kulu ismini aldı. İsmi çok güzel, ismi önemli, yâni imanını gösteriyor. Ondan sonra da o güzel kitabını yazdı.

Birkaç kitabı var, hepsi güzel... Bence Türkiye’deki kardeşlerimin bunları inceleyip neşretmesi lâzım! Bizim neşretmemiz lâzım!.. Hristiyanlar ortadan kaldırmağa çalışır, kabahatleri ortaya çıkmasın diye... Bizim neşretmemiz lâzım ki, bir alim papazın, iki defa doktora yapmış çok büyük bilgisi olan bir kimsenin, orda ne kadar güzel bilgiler verdiğini; nasıl İncil’deki ayetlerin İslâm’ın hak din olduğunu gösterdiğini; Muhammed AS’ın Allah’ın peygamberi olduğunu gösterdiğini anlasınlar.

O kitapları da okumanızı; yeni harflerle basılması yoksa, kalmamışsa, yeniden basılmasını kardeşlerime tavsiye ediyorum.

Bir de çok yayılmış güzel bir eser var, Abdullah et-Tercüman'ın *Tuhfetü'l-Erîb fi'r-Reddi alâ Ehli's-Salîb* isimli eseri. *Ehl-i Salibe Reddiye* mahiyetinde bir eser bu. 14-15. Yüzyıl'da yazılmış. Yazan Mayorkalı bir papaz, çok büyük bir papaz. Adı Anselmo Turmeda...

Papazlıkta ilerlemiş, yükselmiş, mütehassıs olmuş. Ondan sonra müslüman olmuş. Tunus beyinin hizmetine girmiş. Orada hristiyanlığın yanlışlığını, İslâm'ın doğruluğunu ve neden böyle olduğunu delilleriyle bir kitapta belirtmiş.

Kitabı da Arapça basmışlar. İlkönce, rahmetli Mehmed Zihni Efendi, *Nimet-i İslâm*'ın yazarı, o çok zevk sahibi bir insan; güzel, önemli bir eser olduğu için onu Osmanlıca'ya tercüme etmiş, neşretmiş. Sonra Bedir Yayınevi neşretti.

Papaz müslüman olunca, Anselmo adını değiştirmiş, Abdullah, yâni Allah'ın kulu adını almış. Tunus'ta tercümanlık yaptığı için, Abdullah et-Tercüman diye tanınıyor, lakabı bu.

Bu *Tuhfetü'l-Erib* kitabını, *Hristiyanlığa Reddiye* adı altında Türkçe'ye çevirdiler. O kitabın da okunmasını rica ederim.

Benim neşrettiğim İbrâhim-i Müteferrika isimli kitabın da başında, tarih boyunca bu gerçekleri görüp de müslüman olmuş kardinaller,

papazlar, piskoposlar ve hristiyanlardan bir liste var. Tabii bunlar çok daha fazladır. Günümüzde de müslüman olan çok önemli kişiler var, biliyorsunuz. Prof. Moris Bükey gibi, sonra büyük filozof Roce Garudi gibi, bazı Amerikan senatörleri gibi, dünyanın her yerinde müslümanlar var. Artık bu gerçeğin ortaya çıkması lâzım!

Onun için bu İki bin Yılı Tevhid Yılı; 21. Yüzyıl Tevhid Asrı; İki bin yılı ile başlayan Üçüncü bin, artık tevhidin herkes tarafından kabul edildiği, Allah'ın razı olduğu inancın yerleştiği zaman olsun... Bu hususta herkes üzerine düşeni yapsın!.. Çalışmaları yapsın! Tebliğ çalışmasını yapsın, irşad çalışmasını yapsın... Kendisi de iyi bilsin, tevhidi anlasın ve Cenâb-ı Hakka güzel kulluk eylesinler...

Allah-u Teâlâ Hazretleri, sevdiği, razı olduğu dine bağlı eylesin... Sevmediği inançlardan korusun...

Tabii, biz onlara hakkı anlatmağa çalışıyoruz. Onlar da hristiyan yapmağa çalışıyorlar. Müslüman çocuklarını kandırmağa çalışıyorlar. Kandırmak için de usülleri, önce müslümanı müslümanlıktan soğutacak, dinsizleştirecek, terbiyesizleştirecek, inançsızlaştıracak... Ondan sonra, bu geçiş devresinden sonra, ham, bir şey bilmeyen, boş malzemeyi hristiyanlaştıracak.

Çünkü müslüman iken onu hristiyan yapamayacağını, Kur'an varken, hadis-i şerif varken kandıramayacağını bildiği için, değiştirecek.

Bu yapılmıştır, yazılmıştır da bunlar. Eski İslâm mecmualarında böyle bunları teklif etmiş olan misyonerlerin yazıları, kaynakları filân vardır. Türkiye’de bazıları da kandırılmıştır. Müslüman evlâtlarının bazılarının da, maalesef ayağı kaymıştır.

Allah şaşırانları doğru yola hidayet eylesin... Gerçeği görmeyi nasîb eylesin... Hakkı hak olarak görüp ona uymayı, bâtılı bâtıl olarak görüp ondan korunmayı nasîb eylesin... Hakka hizmet etmeyi nasîb eylesin... Rızasını kazanmayı nasîb eylesin... Huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmayı nasîb eylesin...

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ۱۹)

(*Inne'd-dîne inda'llâhi'l-islâm*) “Allah indinde geçerli din İslâm’dır.” (Âl-i İmran, 3/19) Hakîkî kâmil, has müslüman olarak huzuruna varmayı nasîb eylesin...

İslâm’danbaşkadinedinenlerindindarlıklarının, ibadetlerinin kabul olmayacağı da, ayet-i kerimelerde beyan ediliyor:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ

وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

(آل عمران: ۸۵)

(*Ve men yebtaği gayre'l-islâmi dînen felen yukbele minhu*) [Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecektir; (*ve hüve fi'l-âhireti mine'l-hàsirîn.*) ve o ahirette ziyan edenlerden olacaktır.] (Âl-i İmran, 3/85)

Makbul ibadetler yapıp, ömrü hayırlı geçirip, huzuruna sevgili kulu olarak varıp, sevdiği kullarla beraber cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

Candan temennimiz budur, canla başla çalışmamız da bu uğurda olmalı!.. Çünkü, iyi insanlar kötü insanlar kadar gayretli olmayınca, kötülük dünyaya hakim oluyor. Rüşvet, hırsızlık, kan gövdeyi götürüyor. Zulüm bütün cihanı sarıyor. Yangın her tarafı mahvediyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepinize İslâm'a güzel hizmetler etmeyi nasîb eylesin... *Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!*..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23. 11. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü